

Ελένη Χριστοφοράτου

ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Κατοχυρωμένα πνευματικά δικαιώματα

Το έργο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

Το έργο «Στοιχίμα» της Ελένης Χριστοφοράτου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος σκηνοθέτης ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

e-mail: elenachris8@gmail.com

Σύντομο βιογραφικό

Η Ελένη Χριστοφοράτου γεννήθηκε στην Αθήνα. Φοίτησε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και στη συνέχεια ολοκλήρωσε με άριστα τις μεταπτυχιακές της σπουδές στη φιλοσοφία. Έχει πάρει διακρίσεις σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς πεζογραφίας, ποιήσεως και θεάτρου. Έργα της έχουν μεταδοθεί ραδιοφωνικά από το ΡΙΚ της Κύπρου. Έχει εκδώσει δύο συλλογές διηγημάτων (Εκδόσεις *Απαρσις* και εκδόσεις *Όστρια* αντίστοιχα), καθώς και μία Νουβέλα μυστηρίου με τίτλο “Game Over”, εκδόσεων *Ωρίωνας*.

Ποιήματα και κείμενά της φιλοξενούνται σε συλλογικά έργα, όπως: «Ποιητική Ανθολογία Ελικών», εκδόσεις Momentum, «Ιστορίες στα όρια», εκδόσεις Παράξενες Μέρες, «Εγκλημα στο χωριό», εκδόσεις OpenBook.gr, «Ιστορίες διαδικτύου, τα πρώτα 20 διηγήματα του 2011», εκδόσεις Artspot κ.α.

Στο διαδίκτυο κυκλοφορεί ελεύθερα η ποιητική της συλλογή «Ηχώχρωμα».

<https://www.ebooks4greeks.gr/hxoxromata>

e-mail: elenachris8@gmail.com

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Φάνης

Σέργιος

Αρετή

Σοφία

Κωστής

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η εορταστική συνάθροιση πέντε φίλων στο σπίτι του εορτάζοντα θα έχει μια απρόβλεπτη εξέλιξη μέσω ενός εξωφρενικού στοιχήματος, όπου τα νεύρα όλων θα δοκιμαστούν επικίνδυνα. Ο Φάνης, η Αρετή, η Σοφία και ο Κωστής δένονται με τον Σέργιο με μια παλιά φίλια που κλονίστηκε εξαιτίας ενός ατυχήματος. Πιστεύουν ότι μεγαλώνοντας έχουν διατηρήσει κάποια ισορροπία στη μεταξύ τους σχέση. Το στοίχημα θα τους διαψεύσει πανηγυρικά.

Με το άνοιγμα της αυλαίας βλέπουμε ένα σαλόνι λιτής επίπλωσης. Πέντε-έξι καρέκλες και ένα τραπεζάκι στο κέντρο. Σε μια γωνιά υπάρχει ένας μικρός φορητός μουφές με ποτά. Ο Φάνης, η Αρετή και η Σοφία γιορτάζουν τα γενέθλια του Κωστή. Ακούγονται απαλά τα βάλς του Σοπέν.

ΑΡΕΤΗ: Το γλυκό του κουταλιού, Σοφία μου, είναι υπέροχο. Αν είχα μπροστά μου το βάζο, θα το 'τρωγα όλο.

ΚΩΣΤΗΣ: Είδατε τι χρυσοχέρα παντρεύτηκα;

ΑΡΕΤΗ: Βλέπουμε. Πρέπει να μου δώσει καμιά συνταγή, γιατί εγώ και η ζαχαροπλαστική δεν έχουμε καλές σχέσεις.

ΦΑΝΗΣ: Ναι, βρε αγάπη μου, να σου δώσει. Καημό το 'χω να φάμε στο σπίτι κανένα γλυκό.

ΣΟΦΙΑ: Φάτε, γιατί σε λίγο θα πικραθείτε.

ΚΩΣΤΗΣ: Σοφία!

ΣΟΦΙΑ: Τι θες; Θα το μάθουν ούτως ή άλλως αυτό που έκανες. Κρυφό θα μείνει;

ΑΡΕΤΗ: Ποιο πράγμα; Τι λέτε;

ΦΑΝΗΣ: Τι έκανες, Κωστή;

ΚΩΣΤΗΣ: Ε... πήρα μια πρωτοβουλία. Κάλεσα τον Σέργιο.

ΦΑΝΗΣ: *(Μετά από σύντομη σιωπή)*. Τι έκανες;

ΚΩΣΤΗΣ: Πριν θυμώσεις, να σου εξηγήσω.

ΑΡΕΤΗ: Τι να εξηγήσεις; Πώς μπόρεσες και τον κάλεσες χωρίς να μας το πεις;

ΣΟΦΙΑ: Εγώ στο είπα, Κωστή, ότι είναι λάθος...

ΚΩΣΤΗΣ: Μ' αφήνετε να μιλήσω, σας παρακαλώ; Δεν το 'κανα με κακή πρόθεση. Θεώρησα πως μετά από τόσα χρόνια, πρέπει να επέλθει μια -πώς να το πω;- κάθαρση. Θυμήσου, Φάνη. Ήμασταν πέντε στην παρέα, όχι τέσσερις. Έγινε ό,τι έγινε κι όλα γκρεμίστηκαν. Αλλά μπορούμε ακόμα να τα διορθώσουμε.

ΑΡΕΤΗ: *(Ειρωνικά)*. Να τα διορθώσουμε; Εδώ γελάνε. Ο Σέργιος καταράστηκε τον Φάνη, το ξέχασες; Διαγράφονται οι κατάρες;

ΚΩΣΤΗΣ: Η πίκρα του μιλούσε, Αρετή, όχι ο ίδιος. Το μάτι του έχασε, δεν είναι και λίγο.

ΣΟΦΙΑ: Είναι πράγματι φοβερό αυτό που του συνέβη. Αλλά ήταν ατύχημα. Όλοι το είδαμε. Ο Φάνης έτυχε να κλοτσήσει την μπάλα που τον βρήκε στο μάτι. Θα μπορούσε να ήταν κάποιος άλλος στη θέση του.

ΚΩΣΤΗΣ: Μέχρι τότε ήταν φίλος όλων μας, μας αγαπούσε. Στην ίδια γειτονιά μεγαλώσαμε.

ΦΑΝΗΣ: Μετά το ατύχημα όμως άλλαξε...

ΚΩΣΤΗΣ: Πέρασε μια δύσκολη φάση. Κι εμείς... δεν ήμασταν εντάξει απέναντί του. Δεν του σταθήκαμε όσο έπρεπε.

ΑΡΕΤΗ: Τι να κάναμε; Έφυγε για την Αμερική μόλις έκλεισε τα δεκαεννιά. Ούτε καν μας ειδοποίησε. Απ' τους γονείς του το μάθαμε.

ΦΑΝΗΣ: Έκανα πολλές προσπάθειες να τον πλησιάσω, το ξέρετε...

ΚΩΣΤΗΣ: Για σένα το καταλαβαίνω. Ήταν δύσκολο να σε δεχτεί. Οι υπόλοιποι όμως; Τον αφήσαμε να φύγει έτσι απλά.

ΑΡΕΤΗ: Πώς να τον κρατούσαμε; Να τον δέναμε; Καλύτερα που έφυγε. Είχε γίνει κακός.

ΚΩΣΤΗΣ: Όπως πάντα υπερβάλλεις, Αρετή. Δεν είχε γίνει κακός. Υπέφερε απ' την αναπηρία. Θυμάσαι πόσο περήφανος ήταν. Ήταν μεγάλο χτύπημα γι' αυτόν.

ΣΟΦΙΑ: Δεν θα τον έλεγα ακριβώς περήφανο. Αλαζονικό μάλλον. Ιδίως απ' τα δεκάξι και μετά, όταν ο πατέρας του έκλεισε εκείνες τις συμφωνίες για την εταιρεία του που τον έκαναν πλούσιο. Έχω την εντύπωση πως από τότε ο Σέργιος είχε αρχίσει να μη μας πολυκαταδέχεται.

ΑΡΕΤΗ: Και πώς σου 'ρθε μετά από είκοσι χρόνια να τον καλέσεις στα γενέθλιά σου;

ΚΩΣΤΗΣ: Όταν κάθε χρόνο μαζευόμασταν όλη η παρέα εδώ να τα γιορτάσουμε, ένιωθα πως κάτι έλειπε. Μου ευχόταν βέβαια απ' το τηλέφωνο, αλλά δεν ήταν αρκετό. Πριν μια βδομάδα μού τηλεφώνησε πως είναι στην Ελλάδα για κάτι κληρονομικά. Θα ήταν κρίμα να μην τον καλέσω.

ΑΡΕΤΗ: Έπρεπε όμως να μας ενημερώσεις. Μας έφερες προ τετελεσμένου γεγονότος.

ΚΩΣΤΗΣ: Εκεί είναι η πόρτα, Αρετή. Μπορείτε να φύγετε. Προλαβαίνετε.

ΑΡΕΤΗ: Αυτό θα κάνουμε και συγγνώμη, αλλά δεν γίνεται αλλιώς. Πάω να πάρω τα παλτά μας.

ΦΑΝΗΣ: Περίμενε. Ίσως είναι καλύτερα να τον αντιμετωπίσουμε. Να τελειώσει επιτέλους αυτό το κακό.

ΑΡΕΤΗ: Τρελάθηκες; Θα κουβεντιάσεις με κάποιον που σου ευχήθηκε να πεθάνεις και μάλιστα με φρικτό τρόπο; Θυμάμαι τα λόγια του, σαν να τ' άκουσα χθες. Να τα επαναλάβω επί λέξει;

ΣΟΦΙΑ: Όχι, σε παρακαλώ. Δεν μπορώ ν' ακούω κατάρες.

ΚΩΣΤΗΣ: Δεν τα εννοούσε, Αρετή.

ΑΡΕΤΗ: Κι εσύ πού το ξέρεις; Είχες προσέξει το βλέμμα του όταν τα 'λεγε αυτά; Έσταζε μίσος.

ΚΩΣΤΗΣ: Τον αδικείς. Ο Σέργιος δεν είναι κακός. Είναι γενναιόδωρος και οι γενναιόδωροι άνθρωποι είναι καλοί, γιατί τους αρέσει να δίνουν. Κάθε χρόνο μου στέλνει δώρο στα γενέθλιά μου.

ΑΡΕΤΗ: Καλά, δεν στον θίζαμε. Εμείς πάντως φεύγουμε. Δεν θα μείνουμε εδώ να τον υποστούμε.

ΦΑΝΗΣ: Αρετή, φτάνει. Αποφάσισα να μείνω και θα μείνω. Εσύ αν θες, γύρνα σπίτι και περίμενέ με.

ΑΡΕΤΗ: Μόνη μου να φύγω;

ΦΑΝΗΣ: Κάνε ό,τι νομίζεις.

Η Αρετή κάνει να πάει προς την πόρτα. Κοντοστέκεται.

ΑΡΕΤΗ: Όχι, θα μείνω. Είμαι σίγουρη πως θα χρειαστείς συμπαράσταση σ' αυτή τη συνάντηση.

ΚΩΣΤΗΣ: Αμάν βρε παιδιά! Υπερβολικούς σάς βρίσκω. Ο Σέργιος έγινε μεγαλογιατρός. Όλη μέρα ασχολείται με τον ανθρώπινο πόνο. Είναι δυνατόν να μην έχει αισθήματα;

ΣΟΦΙΑ: Δεν νομίζω πως έγινε γιατρός για τον ανθρώπινο πόνο. Ήταν πολύ φιλοχρήματος.

ΑΡΕΤΗ: Ακριβώς! Χώρια τού ότι κι ο πατέρας του τον ήθελε γιατρό για το θεαθήναι.

ΚΩΣΤΗΣ: Τόσο που τον θάψατε, θα τον έχει πιάσει λόξιγκας.

Ακούγεται το κουδούνι της εξώπορτας.

ΚΩΣΤΗΣ: Σταματήστε τώρα! Ήρθε!

Ο Κωστής σπεύδει ν' ανοίξει. Ο Σέργιος μπαίνει κρατώντας ένα μπουκάλι ούισκι.

ΣΕΡΓΙΟΣ: (Στον Κωστή). Χρόνια πολλά, να τα εκατοστήσεις.

ΚΩΣΤΗΣ: *(Αγκαλιάζοντάς τον)*. Ευχαριστώ και καλωσόρισες, παλιόφιλε. Εδώ είμαστε όλοι.

Μετά από αμήχανη σιωπή.

ΦΑΝΗΣ: Τι κάνεις, Σέργιε; Χαθήκαμε...

ΣΕΡΓΙΟΣ: Οι συγκυρίες... Δεν άλλαξες και πολύ.

ΦΑΝΗΣ: Ούτε εσύ. Μόνο τα μαλλιά σου μάκρυναν.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ναι. Μ' αρέσει να τα 'χω μακριά. Με κάνουν να νιώθω πιο νέος. Πώς τα βρίσκεις, Αρετή;

ΑΡΕΤΗ: Αυτό βρήκες να ρωτήσεις μετά από τόσα χρόνια που 'χουμε να ιδωθούμε;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Σωστά. Το τυπικό θα ήταν να ρωτήσω τι κάνεις. Τι κάνεις, λοιπόν;

ΑΡΕΤΗ: *(Ψυχρά)*. Καλά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Έμαθα πως παντρευτήκατε με τον Φάνη. *(Κοιτώντας τη Σοφία)*. Και η Σοφία παντρεύτηκε τον Κωστή.

ΣΟΦΙΑ: *(Συγκρατημένα)*. Καλησπέρα, Σέργιε.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Όλη η παρέα βολεύτηκε.

ΚΩΣΤΗΣ: *(Χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο)*. Έλα τώρα, μην παραπονιέσαι. Εσύ έχεις την καριέρα σου, έκανες περιουσία. Αλίμονο σε μας.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δε λέω. Καλά τα κατάφερα. Αλλά η συντροφιά της γυναίκας είναι άλλο πράγμα.

ΚΩΣΤΗΣ: Εκείνη η τελευταία κοπέλα που μου 'λεγες, πώς την έλεγαν; Κάθριν νομίζω; Πώς τα πάτε;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Κάθριν τέλος. *(Κοιτώντας επίμονα την Αρετή)*. Δεν ήταν σοβαρό.

ΚΩΣΤΗΣ: Δεν πειράζει. Θα βρεθεί κι η κατάλληλη. Δεν χάθηκαν οι γυναίκες. Να σου βάλω κάτι να πεις;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Βάλε μου απ' το ουίσκι που έφερα. Είναι πρώτης ποιότητας.

ΚΩΣΤΗΣ: Σοφία!

Η Σοφία γεμίζει ένα ποτήρι.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Μη βάλεις πάγο. Το πίνω σκέτο.

ΣΟΦΙΑ: Στην υγεία σου.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ευχαριστώ.

ΦΑΝΗΣ: Γενικά είσαι καλά;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Σκάω από υγεία, αν και μ' ένα μάτι. Το άλλο που βλέπεις είναι γυάλινο.

Σιωπή αμηχανίας.

ΦΑΝΗΣ: Σέργιε, ειλικρινά ποτέ δεν ήθελα...

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ποτέ δεν ήθελες τι; Πες το καθαρά.

ΦΑΝΗΣ: Να σου προκαλέσω αυτό το ατύχημα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ποιο ατύχημα; Γιατί δεν το λες ξεκάθαρα; «Σέργιε, ποτέ δεν ήθελα να σου βγάλω το μάτι».

ΚΩΣΤΗΣ: *(Μουδιασμένα)*. Μα... τι είναι αυτά που λες;

ΑΡΕΤΗ: Εγώ δεν απορώ. Την περίμενα αυτή την αντίδραση.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ποια αντίδραση, Αρετή; Απλώς εμένα μ' αρέσει να λέω τα πράγματα με τ' όνομά τους. Του Φάνη του άρεσε πάντα να ξεγλιστράει σαν χέλι.

ΚΩΣΤΗΣ: Ε... είχατε όμως και πολλά κοινά. *(Στην ομήγυρη)*. Κι οι δυο λάτρευαν την ελληνική μυθολογία. Ήξεραν όλους τους μύθους απ' έξω κι ανακατωτά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τι μου θύμισες τώρα! Από παιδί δεν κοιμόμουν αν δεν άκουγα πρώτα στο κασετόφωνο εκείνες τις κόκκινες κασέτες που κυκλοφορούσαν τότε με τη μυθολογία. Ωραία χρόνια, ξέγνοιαστα.

ΑΡΕΤΗ: Τόση τρέλα για τη μυθολογία;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Η μία μεγάλη μου αγάπη. Έχω όμως και μια δεύτερη. Μπορείτε να μαντέψετε;

ΚΩΣΤΗΣ: Κανένα χόμπι; Ιππασία, σκι... Τι;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Καμία σχέση. Μου αρέσουν τα στοιχήματα.

ΣΟΦΙΑ: Τυχερά παιχνίδια και τέτοια;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Α, όχι. Δεν είμαι τζογαδόρος. Στοιχηματάκια σε φιλικές παρέες, τα οποία - σημειωτέον- δεν χάνω ποτέ.

ΚΩΣΤΗΣ: Πώς γίνεται αυτό, φίλε μου; Τι είσαι; Ο ευνοημένος της τύχης;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Μπορεί. Όμως, εγώ αποδίδω τις επιτυχίες μου στο ότι ζυγίζω πολύ καλά τα πράγματα προτού στοιχηματίσω.

ΣΟΦΙΑ: Δηλαδή, αν τώρα βάζαμε ένα στοιχήμα, πιστεύεις ότι θα το κέρδιζες;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Είμαι σχεδόν σίγουρος.

ΚΩΣΤΗΣ: *(Γελώντας)*. Μας ιντριγκάρεις βραδιάτικα.

ΑΡΕΤΗ: Τι στοιχηματίζεις συνήθως;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Με τους φίλους στην Αμερική παίζουμε παιχνίδια γνώσεων. Έχω γνωριστεί με πολλούς Έλληνες ομογενείς κι όταν μαζευόμαστε στα διάφορα σπίτια, του δίνουμε και καταλαβαίνει. Φεύγω πάντα θριαμβευτής και πιο ματσωμένος από πριν.

ΚΩΣΤΗΣ: Δηλαδή, παίζετε με λεφτά;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ε, βέβαια. Αν δεν έχεις να κερδίσεις κάτι, προς τι να το βάλεις το στοίχημα;

ΚΩΣΤΗΣ: Και παίζετε μεγάλα ποσά;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Το μεγαλύτερο ήταν πενήντα χιλιάδες δολάρια.

ΚΩΣΤΗΣ: *(Με έκπληξη)*. Πόσα;

ΑΡΕΤΗ: *(Ειρωνικά)*. Μη μας πεις ότι τα κέρδισες!

ΣΕΡΓΙΟΣ: Σας το λέω. Και τώρα αν βάλουμε κάποιο στοίχημα, είμαι διατεθειμένος να παίξω χοντρό παιχνίδι.

ΦΑΝΗ: Δηλαδή;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τριακόσιες χιλιάδες ευρώ αν χάσω.

ΚΩΣΤΗΣ: Είσαι τρελός!

ΣΟΦΙΑ: Έλα, βρε Κωστή. Ο Σέργιος κάνει πλάκα. Μην τον ξεσυνερίζεσαι.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πλάκα; Κάνεις λάθος, Σοφάκι. Μιλάω πολύ σοβαρά. Ας πούμε ότι μου κάνετε δέκα ερωτήσεις, απ' τον χώρο της μυθολογίας κατά προτίμηση που τον κατέχω. Αν απαντήσω λάθος έστω και σε μία, χάνω τριακόσιες χιλιάδες ευρώ.

ΚΩΣΤΗΣ: Αν είναι δυνατόν, βρε Σέργιε. Ασφαλώς και δεν θ' απαντήσεις κάποια ερώτηση. Δεν είσαι παντογνώστης. Έτσι εύκολα ρισκάρεις να χάσεις τέτοιο ποσό;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Παίρνω τα ρίσκα μου κι όποιος θέλει, ρισκάρει μαζί μου.

Ο Σέργιος βγάζει από τη μέσα τσέπη του σακακιού του μια επιταγή.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ιδού και η επιταγή. Έχω πάντα μαζί μου επιταγές, γιατί δεν ξέρεις πότε θα σου χρειαστούν. Συμπληρώνω το ποσό και αν χάσω, γράφω το όνομα αυτού που με νίκησε και την επομένη ο τυχερός πάει και εισπράττει τριακόσιες χιλιάδες ευρώ.

ΑΡΕΤΗ: Κι αν κερδίσεις; Πώς θα πάρεις από μας αυτό το ποσό; Εμείς δεν έχουμε τόσα λεφτά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Καλή ερώτηση. Το ξέρω πως δεν έχετε λεφτά. Είστε όλοι μπατιράκια.

ΣΟΦΙΑ: Ε... όχι ακριβώς μπατιρήδες. Απλώς έχουμε μια οικονομική στενότητα...

ΚΩΣΤΗΣ: Άσε, Σοφία, τα ξέρει τα χάλια μας. Του τα 'χω πει.

ΑΡΕΤΗ: Κακώς! Δεν έπρεπε να του λες τόσο προσωπικά πράγματα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Και να μη μου τα 'λεγε, θα το καταλάβαινα. Εσύ δουλεύεις σε βιβλιοπωλείο, ο Φάνης είναι φιλόλογος κι ο Κωστής λογιστής. Η Σοφία μια ζωή οικιακά. Ε, δε θέλει και φιλοσοφία να καταλάβει κανείς πως βγάζετε τρίχες.

ΑΡΕΤΗ: Πολύ κατατοπισμένο σε βρίσκω.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ρωτούσα τον Κωστή από ενδιαφέρον για σας.

ΣΟΦΙΑ: Από ενδιαφέρον ή από περιέργεια;

ΚΩΣΤΗΣ: Από ενδιαφέρον, Σοφία. Ο Σέργιος νιώθει πάντα φίλος μας. Έτσι δεν είναι, Σέργιε;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ασφαλώς. Παρά το ότι με γράψατε κανονικά μετά το ατύχημα. Και επανέρχομαι στο στοίχημα. Δίνω απλόχερα το ποσό που σας είπα υπογράφοντας εδώ μπροστά σας την επιταγή. Αλλά πρέπει να λάβω κάτι ανάλογο αν κερδίσω. Λεφτά δεν έχετε. Οπότε, το δικό μου κέρδος σε περίπτωση νίκης θα είναι κάτι διαφορετικό.

ΦΑΝΗΣ: Σαν τι δηλαδή;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πρώτα πρώτα θα πρέπει να μάθω με ποιον θα παίξω το παιχνίδι.

ΣΟΦΙΑ: Με μένα αποκλείεται.

ΑΡΕΤΗ: Ούτε και με μένα. Δεν μ' αρέσουν τα στοιχήματα.

ΚΩΣΤΗΣ: Εγώ δεν θα 'θελα να σου στερήσω τόσα λεφτά. Γιατί δεν μπορεί, αποκλείεται ν' απαντήσεις σε δέκα άγνωστες ερωτήσεις χωρίς κανένα στραβοπάτημα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πάντα συναισθηματικός. Γι' αυτό δεν θα κάνεις ποτέ σου λεφτά.

ΦΑΝΗΣ: Άρα, μένω εγώ...

ΣΕΡΓΙΟΣ: Αν θέλεις. Δεν σε υποχρεώνει κανείς.

ΦΑΝΗΣ: Εξαρτάται από το τι ζητάς αν κερδίσεις.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Σωστά. Όπως καταλαβαίνεις, εδώ παίζονται πολλά. Τριακόσιες χιλιάδες ευρώ δεν είναι ευκαταφρόνητο ποσό. Κυρίως για κάποιον που κινδυνεύει να χάσει ακόμα και το σπίτι του.

ΑΡΕΤΗ: *(Θυμωμένα)*. Έλεος, Κωστή! Κι αυτό του το 'πες;

ΚΩΣΤΗΣ: Συγγνώμη. Εκεί που λέγαμε τα νέα, μου ξέφυγε.

ΦΑΝΗΣ: Τι ζητάς, λοιπόν;

Ο Σέργιος πίνει δυο γουλιάς ουίσκι.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Όπως ξέρετε, είμαι γενικός χειρουργός. Ζητώ ν' αφαιρέσω από τον Φάνη αυτό που στερήθηκα εγώ. Το αριστερό του μάτι.

Ακολουθούν εκρήξεις οργής.

ΑΡΕΤΗ: Τι είπες; Θα 'πρεπε να ντρέπεται!

ΚΩΣΤΗΣ: Σέργιε, σύνελθε! Τι τρελά είναι αυτά που λες;

ΣΟΦΙΑ: Θεέ μου, δε νιώθω καλά...

ΑΡΕΤΗ: Φάνη, εσύ δε μιλάς; Δεν τον βάζεις στη θέση του;

ΦΑΝΗΣ: *(Σαν να μονολογεί)*. Τριακόσιες χιλιάδες ευρώ...

ΑΡΕΤΗ: *(Πηγαίνοντας δίπλα του)*. Το σκέφτεσαι; Είσαι με τα καλά σου;

ΦΑΝΗΣ: Θα σώσουμε το σπίτι. Θα ξελασπώσουμε.

ΑΡΕΤΗ: Κάτι θα γίνει. Έχει ο Θεός.

ΦΑΝΗΣ: Κι η Ειρήνη; Αν περάσει στην επαρχία, πώς θα τη στείλουμε;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Η Ειρήνη είναι η κόρη σας, έτσι; Δίνει πανελλήνιες και μόνο αν περάσει Αθήνα, θα μπορέσει να σπουδάσει, σωστά;

ΑΡΕΤΗ: Μην ανακατεύεται!

ΣΕΡΓΙΟΣ: Κι αν αποτύχει και ξαναδώσει εξετάσεις, ταλαιπωρίες, έξοδα φροντιστηρίων, απογοήτευση από την πρώτη αποτυχία... Και δεν είναι σίγουρο πως θα πετύχει με τη δεύτερη.

ΑΡΕΤΗ: Σου είπα να μην ανακατεύεται!

ΦΑΝΗΣ: Αρετή, λέω να το τολμήσω. Το ποσό είναι μεγάλο.

ΚΩΣΤΗΣ: Παιδιά, σοβαρευτείτε. Δεν μπαίνουν τέτοια στοιχήματα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Και γιατί όχι; Εκτός αν ο Φάνης έχει να μου δώσει τριακόσιες χιλιάδες ευρώ αν χάσει. *(Πλησιάζοντας τον Φάνη σε απόσταση αναπνοής)*. Δεν τα 'χεις όμως. Είσαι άφραγκος. Όταν πήρες στεγαστικό δάνειο, τα λογάριασες αλλιώς, όπως τόσοι και τόσοι Έλληνες. Η κρίση σάς αφάνισε. Δεν προλαβαίνετε να πληρώνετε φόρους. Εγώ σου προσφέρω μια ευκαιρία μοναδική. Σκέψου το.

ΑΡΕΤΗ: *(Μπαίνοντας ανάμεσά τους)*. Δεν έχουμε να σκεφτούμε τίποτα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δεν θα σκεφτείς εσύ, κουκλίτσα μου. Ο Φάνης θα το σκεφτεί.

ΣΟΦΙΑ: Μήπως να κόβαμε καλύτερα την τούρτα;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Η αιώνια Σοφία! Προσπαθεί να σώσει την κατάσταση με δελεαστικές προτάσεις. Λατρεύω τα γλυκά, αλλά η ιδέα του στοιχήματος είναι περισσότερο δελεαστική. Ηδονιστική, θα τολμούσα να πω.

ΑΡΕΤΗ: Φάνη, πάμε να φύγουμε.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τώρα που ανάβει το γλέντι; Θα ήταν κρίμα.

ΑΡΕΤΗ: Είσαι αισχρός!

ΚΩΣΤΗΣ: Σας παρακαλώ, βρε παιδιά. Τι είναι αυτά; Γιορτάζουμε σήμερα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Εσύ γιορτάζεις. Εγώ θα γιορτάσω αργότερα...

ΦΑΝΗΣ: Δέκα ερωτήσεις απ' τη μυθολογία. Αν δεν απαντήσεις ή απαντήσεις λάθος έστω και σε μία, χάνεις.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Χάνω κι εσύ φεύγεις από δω μέσα κατά τριακόσιες χιλιάδες ευρώ πλουσιότερος.

ΑΡΕΤΗ: Σταματήστε! Φάνη, σήκω να φύγουμε αμέσως!

ΦΑΝΗΣ: Χρειαζόμαστε τα λεφτά, Αρετή. Το πρωί έλαβα νέα ειδοποίηση της τράπεζας.

ΑΡΕΤΗ: Τι;

ΦΑΝΗΣ: Δεν στο 'πα για να μη σε στενοχωρήσω.

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Ειρωνικά)*. Τι προστατευτικός σύζυγος!

ΣΟΦΙΑ: *(Κοιτάζοντας τον Κωστή ικετευτικά)*. Κωστή, να φέρω την τούρτα;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Αν θέλετε να τρώμε κατά τη διάρκεια του στοιχήματος, εγώ δεν έχω αντίρρηση. Δε νομίζω όμως να σας κατέβει μπουκιά απ' την αγωνία.

ΦΑΝΗΣ: Το αποφάσισα! Το στοίχημα μπαίνει.

ΑΡΕΤΗ: Όχι, Φάνη, όχι!

ΦΑΝΗΣ: *(Πιάνοντάς της τα χέρια)*. Ηρέμησε, αγάπη μου. Δεν υπάρχει περίπτωση να βρει και τις δέκα ερωτήσεις.

ΣΟΦΙΑ: Κι αν τις βρει;

ΦΑΝΗΣ: *(Κοιτάζοντας τον Σέργιο με ένταση)*. Αποκλείεται.

Ο Σέργιος ακουμπά την επιταγή στο μικρό τραπέζάκι του σαλονιού, μπροστά στον Φάνη.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Η επιταγή είναι δική σου αν κερδίσεις. Πρέπει όμως να εξασφαλιστώ κι εγώ. Ποιος μου λέει πως θα δεχτείς να υποβληθείς στην επέμβαση αν χάσεις;

ΑΡΕΤΗ: (*Ειρωνικά*). Τι θες; Να σου υπογράψουμε κανένα συμβόλαιο;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Γιατί όχι;

ΦΑΝΗΣ: Ο λόγος μου είναι συμβόλαιο. Το ξέρεις από παλιά πως ό,τι υπόσχομαι, το κάνω.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πολύ μικρή εγγύηση, δε νομίζεις;

ΦΑΝΗΣ: Με ξέρεις καλά. Δεν παίρνω πίσω την υπόσχεσή μου. Δεν θα το επέτρεπα ποτέ στον εαυτό μου.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Αν και δεν είμαι σίγουρος πως μπορώ να βασιστώ σ' αυτό, εντάξει. Έχω τον λόγο της τιμής σου;

ΦΑΝΗΣ: Ναι!

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πολύ ωραία. Ακούω την πρώτη ερώτηση.

ΦΑΝΗΣ: Την έχω σκεφτεί. Μέχρι ν' απαντήσεις, θα σκεφτώ και την επόμενη. Είναι απ' τον μύθο της Νιόβης.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Η κυρία που πέτρωσε. Αγαπημένος μύθος.

ΦΑΝΗΣ: Αμφιβάλλω αν ξέρεις αυτή τη λεπτομέρεια: Σύμφωνα με τον επίσημο μύθο, και τα δεκατέσσερα παιδιά της εκτελέστηκαν απ' τον Απόλλωνα και την Άρτεμη. Υπάρχει όμως μια εκδοχή κατά την οποία δύο γλίτωσαν απ' τον όλεθρο. Πώς λέγονταν;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Αρχίσαμε ζόρικα, βλέπω. Η αλήθεια είναι πως για πολλά χρόνια ήξερα μόνο την επίσημη εκδοχή. Η Νιόβη πρόσβαλε τη Λητώ, τη μητέρα του Απόλλωνα και της Άρτεμης και η τιμωρία ήταν αμείλικτη. Νεκρά και τα δεκατέσσερα παιδιά της από τα βέλη των δύο αδελφών. Ωστόσο, επειδή μ' αρέσει να ψάχνω και τις λιγότερο διαδεδομένες εκδοχές των μύθων, πρόσφατα μελέτησα ξανά τον μύθο της Νιόβης. Και τι διάβασα; Πως όντως γλίτωσαν δύο, ένα από τα αγόρια και ένα από τα κορίτσια. Το κορίτσι το θυμάμαι στα σίγουρα. Αρχικά λεγόταν Μελίβοια και απ' την ταραχή της μετονομάστηκε σε Χλωρίδα. Όσο για το αγόρι... Επινόησα έναν τρόπο για να συγκρατήσω το όνομά του. Σκέφτηκα να θυμάμαι τη γαλλική λέξη «αμί» που θα πει φίλος. Το αγόρι, λοιπόν, λεγόταν Αμύκλας.

ΑΡΕΤΗ: (*Στον Φάνη*). Απάντησε σωστά;

ΦΑΝΗΣ: Ναι...

ΑΡΕΤΗ: Δεν αρχίσαμε καλά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Εγώ αντιθέτως νιώθω πως αρχίσαμε ωραιότατα. Ακούω την επόμενη ερώτηση.

ΦΑΝΗΣ: Κατονόμασε δεκαπέντε από τις πενήντα Δαναΐδες.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ερώτηση μνήμης. Ευτυχώς, έχω γερό μνημονικό. Ξέρω απ' έξω τους επτά σοφούς, τις εννιά Μούσες, τον Κανόνα των αττικών ρητόρων και πάει λέγοντας. Βέβαια, εδώ απαιτείται μια πιο γερή μνήμη, εφόσον οι Δαναΐδες δεν ήταν επτά, εννιά ή δέκα, αλλά πενήντα. Καρπερός ο Δαναός.

ΚΩΣΤΗΣ: Ήθελα να 'ξερα πού βρίσκεις το κέφι για αστεία.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ξεκίνησα το παιχνίδι κερδίζοντας. Γιατί να μην έχω κέφι; Για να δούμε, λοιπόν, από ποια θα αρχίσω. Ας πούμε από την Υπερμήστρα, η μόνη που δεν σκότωσε τον άντρα της παρακούοντας την εντολή του πατέρα της.

ΦΑΝΗΣ: Αυτή είναι γνωστή. Θέλω άλλα δεκατέσσερα ονόματα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Αμέσως. Μόνο θα μου επιτρέψεις να σημειώνω στο μπλοκ μου τα ονόματα που θα λέω, για να μην πω το ίδιο δύο φορές.

Ο Σέργιος βγάζει απ' την τσέπη του το μπλοκ του και ένα στυλό.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Μέτρα! (Σημειώνοντας). Έχουμε και λέμε: Ρόδη, Σθενέλη, Πειρήνη, Οίμη, Υπερίππη, Φάρτιδα, Ωκυπέτη, Ιφιμέδουσα, Ιππομέδουσα, Καλλιδίκη, Ανθήλεια, Βρύκη, Γοργοφόνη, Γλαυκίπη.

ΚΩΣΤΗΣ: Απίστευτο... Εγώ αυτά τα ονόματα δεν θα μπορούσα καλά καλά να τα προφέρω, όχι να τα θυμάμαι και απ' έξω.

ΑΡΕΤΗ: (Στον Φάνη). Έπρεπε να του ζητήσεις να σου πει τα ονόματα και των πενήντα Δαναΐδων.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Και πάλι θα κέρδιζα. Τα ξέρω όλα απ' έξω.

ΑΡΕΤΗ: Αποκλείεται! Κι έπειτα πώς είμαστε σίγουροι πως είπα σωστά τα ονόματα; (Στον Φάνη). Τα ξέρεις κι εσύ απ' έξω;

ΦΑΝΗΣ: Ξέρω μερικά...

ΣΕΡΓΙΟΣ: Αν θέλετε να τα ελέγξετε, κανένα πρόβλημα. Κωστή, φέρε το λάπτοπ σου να μπούμε στο ίντερνετ. (Κοιτώντας την Αρετή). Για να μη λένε μερικοί μερικοί πως δεν απαντάμε σωστά.

ΚΩΣΤΗΣ: Το φέρνω.

Ο Κωστής φέρνει το λάπτοπ και το τοποθετεί στο τραπεζάκι, δίπλα στην επιταγή.

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Στον Φάνη)*. Πάρε το μπλοκ μου και έλεγξέ τα.

Ο Φάνης ελέγχει στο γκουγκλ την ορθότητα των ονομάτων με την Αρετή σκυμμένη από πάνω του.

ΦΑΝΗΣ: Ρόδη, Σθενέλη, Πειρήνη, Οίμη ... Εντάξει, σωστά είναι. Οι δυο επόμενες ερωτήσεις που σκέφτηκα είναι από τους άθλους του Ηρακλή.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τέλεια! Κωστή, θυμάσαι που στο Δημοτικό παίζαμε τον Ηρακλή; Εγώ έκανα τον Ηρακλή κι εσύ τον Ιόλαο.

ΚΩΣΤΗΣ: Θυμάμαι. Δεν μ' άφηνες ποτέ να παίξω εγώ τον Ηρακλή.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Έλα τώρα, Κωστή. Ξέρεις πως δεν είσαι γεννημένος για μεγάλους ρόλους.

ΑΡΕΤΗ: *(Ειρωνικά)*. Ενώ εσύ είσαι.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Έτσι πιστεύω κι είμαι έτοιμος ν' ακούσω τις ερωτήσεις για τον Ηρακλή.

ΦΑΝΗΣ: Γνωρίζεις ασφαλώς τον άθλο με το ελάφι της Κερύνειας. Η ερώτησή μου είναι πόσο καιρό το κυνηγούσε για να το πιάσει.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Μμμμ, καλή ερώτηση και σίγουρα όχι γνωστή σε όλους.

ΣΟΦΙΑ: Καμιά ερώτηση δεν είναι γνωστή σε όλους. Απορώ πώς απαντάς με τόση ευκολία...

ΑΡΕΤΗ: Την ίδια απορία έχω κι εγώ.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Γνώσεις, κυρίες μου. Γνώσεις! Έχω ξεψαχνίσει όλη τη μυθολογία. Για να δούμε λοιπόν. Κερυνίτιδα έλαφος, ο τρίτος άθλος του, αν θυμάμαι καλά. Ζόρικο ζωντανό και το προστάτευε η Άρτεμη. Σύμφωνα με τον μύθο, όταν η Άρτεμη ήταν παιδούλα, είδε πέντε ελαφίνες να βόσκουν στον θεσσαλικό κάμπο και θαμπώθηκε από την ομορφιά τους. Κατόρθωσε να πιάσει τις τέσσερις και να τις ζέψει στο άρμα της. Η πέμπτη, όμως, που είχε χρυσά κέρατα, της ξέφυγε. Το ελάφι εγκαταστάθηκε μόνιμα στα σύνορα μεταξύ Αρκαδίας και Αχαΐας, στο Κερύνειο Όρος. Τότε, η Άρτεμη, έθεσε το ζώο υπό την προστασία της, θαυμάζοντας το ατίθασο του χαρακτήρα του. Κι εγώ θα το θαύμαζα στη θέση της. Το ελάφι έτρεχε γρηγορότερα και από βέλος. Ο Ηρακλής το κυνήγησε για μεγάλο χρονικό διάστημα. Είχα διαβάσει κάπου πόσο, αλλά δεν μπορώ να το προσδιορίσω με ακρίβεια.

ΚΩΣΤΗΣ: Δηλαδή, σταματάς;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δε θα 'σαι καλά! Εγώ ποτέ δεν σταματάω! Θα ρισκάρω την πιθανότερη απάντηση που μου έρχεται στο μυαλό. Οπωσδήποτε όχι μέρες, εβδομάδες ή μήνες. Είναι λίγο. Ούτε χρόνια. Θα ήταν υπερβολικό. Κλίνω προς τον ένα χρόνο.

ΦΑΝΗΣ: Είναι η τελική σου απάντηση;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ναι! Ένας χρόνος κυνηγητού.

ΑΡΕΤΗ: Έλεγξε αν είναι έτσι!

ΦΑΝΗΣ: Δε χρειάζεται... Σωστά απάντησε. Το ξέρω.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Αχά! Το σκορ 3-0. Καλά πάμε.

Ο Σέργιος πίνει λίγο απ' το ουίσκι του.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Άψογο αυτό το ουίσκι. Καλά που το 'φερα, να 'χουμε να πιούμε τίποτα καλό εδώ μέσα.

ΚΩΣΤΗΣ: Έχουμε κι εμείς, δεν χρειαζόταν να φέρεις.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ουίσκι από ουίσκι διαφέρει, πώς να το κάνουμε; Κι εγώ δεν πίνω ό,τι να 'ναι.

ΣΟΦΙΑ: Κακομαθημένος...

ΣΕΡΓΙΟΣ: Εκλεκτικός, Σοφία μου. Εκλεκτικός! (Στον Φάνη). Ακούω τη δεύτερη ερώτηση από τους άθλους του Ηρακλή.

ΦΑΝΗΣ: Άλλαξα γνώμη. Θα ρωτήσω κάτι άλλο. Φαίνεται πως τους ξέρεις καλά τους άθλους.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Όχι μόνο τους άθλους. Ό,τι και να ρωτήσεις, θ' απαντήσω.

ΑΡΕΤΗ: Τι είσαι; Εγκυκλοπαίδεια;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ίσως...

ΑΡΕΤΗ: Έλεος! Δεν ξεπεζεύεις καλύτερα απ' το καλάμι;

ΦΑΝΗΣ: Αρετή, άσ' τον. Από πού πήραν την ονομασία τους οι Μυκήνες;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Οι Μυκήνες, ε; Είσαι πονηρός. Μου κάνεις ερώτηση που ξέρουν οι φιλόλογοι.

ΦΑΝΗΣ: Άρα, δεν την ξέρεις.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δεν τελείωσα. Μια ερώτηση που ξέρουν οι φιλόλογοι αλλά και οι μανιώδεις με τη γλωσσολογία. Κάτι που δεν ξέρεις είναι ότι τις ελεύθερες ώρες μου μελετώ και γλωσσολογία και κυρίως τις ετυμολογίες λέξεων απ' τον χώρο της μυθολογίας. Οι Μυκήνες ως έργο του Περσέα, μου κίνησαν την περιέργεια. Και

διάβασα πως ο Περσέας, όταν βρέθηκε εκεί, του έπεσε κατά λάθος η θήκη του ξίφους του. *Μύκης* στα αρχαία ελληνικά σημαίνει σπαθοθήκη. Ιδού γιατί οι Μυκήνες ονομάστηκαν έτσι.

ΚΩΣΤΗΣ: (Στον Φάνη). Ναι, ε;

Ο Φάνης μένει σιωπηλός.

ΑΡΕΤΗ: (Στον Φάνη). Είναι σωστό κι αυτό;

ΣΟΦΙΑ: Μήπως καλύτερα να σταματήσει αυτό το παιχνίδι; Δεν αισθάνομαι καλά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πολύ αργά. Όποιος μπαίνει στο χορό, αναγκαστικά θα χορέψει. Έτσι δεν είναι, Φάνη;

ΑΡΕΤΗ: Φάνη, νομίζω κι εγώ πως καλύτερα να το αφήσεις...

ΦΑΝΗΣ: Έχουμε άλλες έξι ερωτήσεις, Αρετή.

ΑΡΕΤΗ: Αυτός έχει το κοκαλάκι της νυχτερίδας και φοβάμαι μην απαντήσει σε όλες.

ΚΩΣΤΗΣ: Κι εγώ είμαι της γνώμης να τελειώσει αυτό. Είναι παράλογο.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πού βλέπετε το παράλογο; Είναι απλώς ένα στοίχημα.

ΑΡΕΤΗ: Με μια τρελή αξίωση εκ μέρους σου αν ο Φάνης χάσει.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Την οποία δέχτηκε. Και δεν καταλαβαίνω γιατί το συζητάμε πάλι.

ΦΑΝΗΣ: Έχει δίκιο. Δέχτηκα και δεν μπορώ να κάνω πίσω. Σέργιε, συνεχίζουμε.

Ποιος ζωγράφος απεικόνισε το μαρτύριο του Ταντάλου;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Α, τώρα βάλαμε το πόδι μας και στο χώρο της τέχνης. Όχι ότι έχω κανένα πρόβλημα με την τέχνη. Η τέχνη είναι η ύψιστη έκφραση της ανθρώπινης δημιουργίας.

ΑΡΕΤΗ: Δεν μπορείς ν' απαντήσεις μια φορά απευθείας χωρίς να φλυαρείς;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Θα φλυαρώ όσο θέλω. Εδώ παίζονται πολλά. Άλλωστε, ποτέ δεν απαντάω μονολεκτικά. Τάνταλος, ο αγαπημένος των θεών. Τους τραπέζωνε στο παλάτι του. Το πήρε όμως επάνω του και τους έδωσε να φάνε τον γιο του, για να δει την αντίδρασή τους. Ενδιαφέρων μύθος. Ο Δίας τον έριξε στον Άδη και τον καταδίκασε σε αιώνια πείνα και δίψα. Πραγματικό μαρτύριο. Εγώ ως λάτρης του φαγητού και του ποτού, μόνο που το σκέφτομαι τρελαίνομαι. Λυπάμαι τους διαβητικούς που μετράνε και την μπουκιά. Αν πάθαινα ζάχαρο, θ' αυτοκτονούσα.

ΦΑΝΗΣ: Δεν έρχεσαι στο προκείμενο;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Βιάζεσαι και θα γεράσεις γρήγορα. Τέλος πάντων. Θυμάμαι πως το όνομα του ζωγράφου που απεικόνισε το μαρτύριο του Ταντάλου, αρχίζει από Πολύ- Στην αρχή σκέφτηκα Πολύκαρπος, αλλά στη συνέχεια μου ήρθε στον νου το όνομα Πολύγνωτος. Σπουδαίος ζωγράφος. Είχε ζωγραφίσει την άλωση της Τροίας και την κατάβαση του Οδυσσέα στον Άδη.

ΚΩΣΤΗΣ: *(Στον Φάνη)*. Απάντησε σωστά;

ΦΑΝΗΣ: Ναι...

ΚΩΣΤΗΣ: *(Στον Σέργιο)*. Μα την πίστη μου! Αν δεν ήταν στη μέση αυτό το απαράδεκτο στοίχημα, θα σε θαύμαζα για τις γνώσεις σου.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τώρα δηλαδή δεν με θαυμάζεις;

ΚΩΣΤΗΣ: Δεν μπορώ να ενθουσιαστώ, Σέργιε. Αυτό που ζήτησες ως έπαθλο για μια πιθανή σου νίκη είναι αδιανόητο.

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Ανάβοντας τσιγάρο)*. Μπορώ να καπνίσω, φαντάζομαι.

ΣΟΦΙΑ: *(Ξερά)*. Εδώ δεν καπνίζει κανείς. Η ατμόσφαιρα στο σπίτι μας είναι καθαρή.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ε, τώρα θα βρωμίσει λίγο. Δεν χάλασε ο κόσμος. Δεν πιστεύω καμιά απ' τις δυο κυρίες να είναι έγκυος. Καμιά, έτσι; Άρα, καπνίζω ελεύθερα. *(Στον Φάνη)*. Οποτε είσαι έτοιμος, ακούω την επόμενη ερώτηση.

ΦΑΝΗΣ: Την έχω σκεφτεί. Μύθος της Ευρώπης. Ο Δίας την άρπαξε μεταμορφωμένος σε ταύρο. Θέλω να μου πεις ποια γιορτή είχε καθιερωθεί προς τιμήν της Ευρώπης.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Μμμμ, ενδιαφέρουσα ερώτηση. Θέλει σκέψη. Η πανέμορφη Ευρώπη που τα κάλλη της συγκίνησαν τον Δία. Η Ευρώπη λατρεύτηκε σαν θεά και πήρε ένα άλλο όνομα. Ονομάστηκε Ελλωτίς. Υπήρχε μια γιορτή στην οποία περιέφεραν τα οστά της. Μάλλον σ' αυτή τη γιορτή αναφέρεσαι.

ΦΑΝΗΣ: Σ' αυτήν, ναι. Πώς λέγεται;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Κρίνοντας απ' το όνομα Ελλωτίς, η γιορτή λογικά θα λεγόταν Ελλώτια.

ΚΩΣΤΗΣ: *(Στον Φάνη)*. Το βρήκε κι αυτό;

ΦΑΝΗΣ: Το βρήκε...

ΣΟΦΙΑ: Εγώ επιμένω ότι δεν έπρεπε εξ αρχής να μπει αυτό το στοίχημα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Γιατί; Επειδή κερδίζω; Θα 'λεγες το ίδιο αν έχανα; Θα ένοιαζε κανέναν σας αν κινδύνευα να χάσω τριακόσιες χιλιάδες ευρώ;

Ο Φάνης, ο Κωστής, η Αρετή και η Σοφία τον κοιτούν σιωπηλοί.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δε μιλάτε, ε; Η απάντηση είναι όχι! Δεκάρα δεν δίνετε για μένα.

ΚΩΣΤΗΣ: Κοίτα, Σέργιε...

ΣΕΡΓΙΟΣ: Άστο, Κωστή. Μην προσπαθείς να μαζέψεις τα σπασμένα. Μόνο για τον Φάνη σκοτίζεστε.

ΑΡΕΤΗ: Το ίδιο είναι να χάσεις εσύ τα λεφτά και το ίδιο να χάσει ο Φάνης το μάτι του;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Κι ήταν δίκαιο να χάσω εγώ το δικό μου μάτι;

ΚΩΣΤΗΣ: Αυτό ήταν ατύχημα, Σέργιε.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Και; Το διά ταύτα είναι που μετράει. Είμαι ανάπηρος εδώ και είκοσι χρόνια εξαιτίας του.

ΣΟΦΙΑ: Τι νόημα έχει αυτή η συζήτηση;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Σωστά. Το μόνο που έχει σημασία τώρα είναι το παιχνίδι μας. (Στον Φάνη). Συνεχίζουμε;

ΦΑΝΗΣ: Έχω σκεφτεί την επόμενη ερώτηση.

ΑΡΕΤΗ: Φρόντισε να είναι κάτι δύσκολο, μην απαντήσει πάλι.

ΦΑΝΗΣ: Καμιά απ' τις ερωτήσεις που του έχω κάνει δεν απαντιέται εύκολα. Είναι λεπτομέρειες των μύθων που λίγοι γνωρίζουν. Ψιλά γράμματα.

ΑΡΕΤΗ: Τις απάντησε όμως.

ΦΑΝΗΣ: Η αλήθεια είναι πως ξέρει πολλά. Έχει και τύχη. Αλλά η τύχη δεν ευνοεί πάντα. Για να δούμε, λοιπόν, αν θα τον βοηθήσει και τώρα. Τον μύθο της Μήδειας τον ξέρουμε όλοι. Η μάνα που σκότωσε τα παιδιά της. Δεν ξέρουμε όμως όλοι πώς λέγονταν αυτά τα παιδιά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Έτσι, ε;

ΚΩΣΤΗΣ: Το ξέρεις κι αυτό;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δεν θα το 'ξερα, αν δεν είχε συμβεί μια περίεργη ιστορία. Στην Αμερική γνώρισα έναν αρχαιολάτρη που ήθελε να δώσει στα παιδιά του αρχαιοελληνικά ονόματα. Η γυναίκα του είχε κάνει δίδυμα αγόρια. Ήξερε το πάθος μου για τη μυθολογία και μου ζήτησε να του βρω δυο ονόματα για τα παιδιά του. Δεν ήθελε όμως γνωστά και συνηθισμένα, όπως Όμηρος, Αχιλλέας, Άρης και τα λοιπά. Ήθελε σπάνια. Το 'ψαξα πολύ, του βρήκα αρκετά περίεργα ονόματα. Δεν του άρεσε κανένα. Μέχρι που διάβασα τα ονόματα των παιδιών της Μήδειας και του τα είπα. Αν απέρριπτε κι αυτά, δεν θ' ασχολιόμουν άλλο. Μέρμερος και Φέρητας. Ενθουσιάστηκε και βάφτισε τα παιδιά του έτσι.

ΣΟΦΙΑ: Μέρμερος και Φέρητας...

ΚΩΣΤΗΣ: Φαντάζομαι πως απάντησες κι εδώ σωστά. Έχεις διαβολεμένη τύχη.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ευχαριστώ. Έγινα και νονός των παιδιών.

ΑΡΕΤΗ: *(Ειρωνικά)*. Συγχαρητήρια.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ευχαριστώ. Όποτε θέλετε, προχωράμε.

ΦΑΝΗΣ: Περίμενε, να σκεφτώ...

ΑΡΕΤΗ: Σκέψου κάτι που αποκλείεται να ξέρει.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Αυτό που λες είναι ανοησία. Ποιος μπορεί να μαντέψει τι ξέρω και τι δεν ξέρω;

ΑΡΕΤΗ: Υπάρχει κι ο νόμος των πιθανοτήτων. Δεν είναι το ίδιο πιθανό ν' απαντήσεις τη μια ή την άλλη ερώτηση.

ΦΑΝΗΣ: Σκέφτηκα. Πού βρισκόταν, σύμφωνα με τη μυθολογία, ο τάφος της Δηιάνειρας;

ΑΡΕΤΗ: Γιατί δεν τον ρωτάς τίποτα πιο δύσκολο;

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Ειρωνικά στην Αρετή)*. Κατά τη γνώμη σου, είναι εύκολη ερώτηση; Εσύ ξέρεις πού είναι;

ΑΡΕΤΗ: Όχι. Αλλά για σένα που φαίνεται να τα ξέρεις όλα, ναι. Είναι εύκολο.

ΣΟΦΙΑ: Δε νομίζω, Αρετή... Αυτά που ρωτάει ο Φάνης είναι βέβαια από γνωστούς μύθους, αλλά λεπτομέρειες που πρέπει να 'χει κάνει κανείς διδακτορικό στη μυθολογία για να απαντήσει.

ΚΩΣΤΗΣ: Πράγματι. Άκου ο τάφος της Δηιάνειρας! Εγώ δεν θυμάμαι καν ποια ήταν αυτή.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Γυναίκα του Ηρακλή. Κάποτε, το ζευγάρι ήθελε να περάσει ένα ποτάμι και ο κένταυρος Νέσσος προσφέρθηκε να περάσει τον καθένα ξεχωριστά. Πέρασε πρώτα τον Ηρακλή, αλλά γυρνώντας στην απέναντι όχθη να πάρει και τη Δηιάνειρα, πήγε να την απαγάγει. Τότε, ο Ηρακλής τον σκότωσε μ' ένα βέλος του. Ο Νέσσος πεθαίνοντας, έδωσε στη Δηιάνειρα μια ποσότητα απ' το αίμα του παραπλανώντας την πως αν ποτέ ο Ηρακλής την απατήσει, θα μπορούσε να τον έχει και πάλι δικό της, αλείφοντας τον χιτώνα του μ' αυτό το αίμα. Όταν αργότερα η Δηιάνειρα υποπτεύθηκε ότι ο Ηρακλής ερωτεύτηκε άλλη, αλείψε τον χιτώνα του με το αίμα του Νέσσου. Ο Ηρακλής, μόλις τον φόρεσε, άρχισε να 'χει τρομερούς πόνους και στην απελπισία του συγκέντρωσε ξύλα στην κορυφή του όρους Οίτη και παρακάλεσε τον Φιλοκτήτη ν' ανάψει φωτιά, πάνω στην οποία ανέβηκε και κάηκε.

ΚΩΣΤΗΣ: Τραγικός μύθος. Και ο τάφος της Δηιάνειρας πού είναι;
ΣΕΡΓΙΟΣ: Εκεί που κήκε ο Ηρακλής: στους πρόποδες της Οίτης.
ΑΡΕΤΗ: Φάνη, το βρήκε κι αυτό, έτσι; Καλά λέω εγώ πως του βάζεις εύκολα.
ΦΑΝΗΣ: Ηρέμησε, Αρετή. Δεν είναι εύκολα...
ΑΡΕΤΗ: Τότε, πώς τα βρίσκει όλα; Φάνη, σε εκλιπαρώ. Βάλτου κάτι πιο δύσκολο.
Έχουμε φτάσει στην ένατη ερώτηση, έλεος!
ΣΕΡΓΙΟΣ: Και ασφαλώς περιμένεις να 'χω σταματήσει απ' την πέμπτη.
ΑΡΕΤΗ: Και νωρίτερα μη σου πω.
ΣΕΡΓΙΟΣ: Τότε, θα ήμουν αδύναμος παίκτης και δεν θα ρίσκαρα τριακόσιες χιλιάδες ευρώ. Σας το 'πα και πριν. Ζυγίζω τα πάντα πριν στοιχηματίσω.
ΑΡΕΤΗ: Φάνη, σκέψου καλά την επόμενη ερώτηση, μη βιαστείς!
ΦΑΝΗΣ: Ησύχασε, γλυκιά μου. Έχω δύο δυνατές για το τέλος.
ΣΕΡΓΙΟΣ: Για να τις ακούσω.
ΦΑΝΗΣ: Αμέσως. Ποια είναι η αρχαία ονομασία της Κορίνθου;
ΚΩΣΤΗΣ: Είχε αρχαία ονομασία η Κόρινθος; Πίστευα πως ανέκαθεν λεγόταν Κόρινθος.
ΣΕΡΓΙΟΣ: Όχι. Είχε πράγματι μια άλλη ονομασία.
ΚΩΣΤΗΣ: Την ξέρεις;
ΣΕΡΓΙΟΣ: Θα το σκεφτώ. Ευτυχώς ξέρω τα πάντα γύρω απ' τον Σίσυφο, τον ιδρυτή της, οπότε από κει θα βγάλω κάποια άκρη. Φοβερή περσόνα, παμπόνηρος, ξεγελούσε ακόμα και τον Χάρο. Τις πονηριές του τις πλήρωσε με αιώνια τιμωρία στον Άδη. Κουβαλούσε έναν βράχο στην κορυφή ενός βουνού, ο βράχος κατρακυλούσε και ο φουκαράς ο Σίσυφος έπρεπε να τον ξανακουβαλήσει στην κορυφή. Οι θεοί δεν αστειεύονταν. Οι τιμωρίες τους ήταν σκληρές. Επιτρέψτε μου εδώ να κάνω ένα μικρό διάλειμμα, στέγνωσε το λαρύγγι μου.

Ο Σέργιος πίνει το υπόλοιπο ουίσκι.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τόση ώρα που μιλάω, κοράκιασα. Ούτε διάλεξη να 'δυνα. Τι λέγαμε λοιπόν; Α, για την Κόρινθο. Βέβαια. Ο Σίσυφος την ίδρυσε και βασίλευσε εκεί. Να δεις πώς λεγόταν... Το είχα διαβάσει στην υποσημείωση μιας μελέτης. Σαν να βλέπω νοερά να σχηματίζεται η αρχαία ονομασία της Κορίνθου: Αφύρα, Υφήρα... Όχι, Εφύρα. Ναι, αυτό είναι. Εφύρα!

ΦΑΝΗΣ: Είσαι σίγουρος;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Είμαι. Εφύρα την έλεγαν!

Ο Φάνης δεν μιλά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Μη μου πεις πως έπεσα έξω. Το ψάχνουμε τώρα στο ίντερνετ και στο αποδεικνύω.

ΦΑΝΗΣ: Δε χρειάζεται...

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τέλεια! Κι έτσι, φτάνουμε αισίως στη δέκατη ερώτηση.

ΑΡΕΤΗ: Φάνη, περίμενε. Να συζητήσουμε πρώτα τι θα ρωτήσεις.

ΚΩΣΤΗΣ: Ναι, Φάνη. Τα πράγματα είναι επικίνδυνα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Ειρωνικά)*. Πολύ συγκινητικό το πόσο σε νοιάζονται.

ΦΑΝΗΣ: Και για σένα νοιαζόμαστε, Σέργιε. Εσύ δεν θέλεις να το καταλάβεις...

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Ειρωνικά)*. Τώρα μ' έπεισες! Μη χάνεις άδικα τα λόγια σου. Το μόνο που θέλω ν' ακούσω από σένα είναι η δέκατη ερώτηση.

ΦΑΝΗΣ: Εντάξει λοιπόν. Σύμφωνα με την επικρατέστερη εκδοχή, ο Τάλως, που ήταν ανιμύς του Δαίδαλου, σκοτώθηκε σε ατύχημα, πέφτοντας από έναν γκρεμό. Υπάρχει όμως και μια σπάνια εκδοχή που λέει ότι δολοφονήθηκε από τον Δαίδαλο. Θέλω να μου πεις την αιτία. Γιατί ο Δαίδαλος σκότωσε τον Τάλω;

Ο Σέργιος μένει για λίγο σιωπηλός.

ΑΡΕΤΗ: *(Με αγωνία)*. Δεν το ξέρεις, έτσι;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δεν το ξέρω, αλλά θα το βρω.

ΚΩΣΤΗΣ: Πώς θα το βρεις;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Επιστρατεύοντας όλες μου τις γνώσεις για τον Δαίδαλο. Δεν φανταζόμουν ότι υπήρχε τέτοια εκδοχή. Ο Δαίδαλος είχε τη φήμη του έντιμου ανθρώπου. Δεν μπορεί να έκανε φόνο.

ΦΑΝΗΣ: Υπάρχει όμως και αυτή η εκδοχή.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Για να το λες εσύ που έχεις μπροστά σου και το ίντερνετ, έτσι θα 'ναι. Ωστε, ο Δαίδαλος σκότωσε τον Τάλω. Για φαντάσου. Εγώ είχα διαβάσει πως τον λάτρευε.

ΑΡΕΤΗ: Τελειώσαμε δηλαδή. Έχασες.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πολύ βιάζεσαι. Κι όποιος βιάζεται, σκοντάφτει.

ΦΑΝΗΣ: Έχει δίκιο, Αρετή. Δικαιούται να το σκεφτεί. *(Στον Σέργιο)*. Πάρε τον χρόνο σου.

ΚΩΣΤΗΣ: Μην ξημερωθούμε όμως κιόλας.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ξαφνικά γίνατε όλοι ανυπόμονοι. Σας έπιασε αδημονία να κερδίσει τα λεφτά ο φιλαράκος σας, λες και τού 'πεσε το τζόκερ. Ο Δαίδαλος ήταν μεγάλος τεχνίτης και -όπως είπα- έντιμος άνθρωπος. Είχε όμως ένα ελάττωμα: τη ζήλια. Αν σκότωσε τον Τάλω, τον σκότωσε σίγουρα επειδή τον ζήλεψε για κάτι. Κάπου είχα διαβάσει πως ο Τάλως έκανε μια μεγάλη ανακάλυψη: ανακάλυψε το πριόνι εμπνευσμένος απ' το σαγόι ενός φιδιού. Και τώρα τα παίζω όλα για όλα, ρίχνοντας την τελευταία μου ζαριά. Κατά πάσα πιθανότητα, ο Δαίδαλος τον ζήλεψε γι' αυτή την ανακάλυψη και τον έσπρωξε στον γκρεμό. Και τώρα ο αγαπητός μας Φάνης θα μας πει αν έκανα καλά που πήρα το ρίσκο μιας απάντησης που δεν γνώριζα.

Ακολουθεί σιωπή. Όλοι κοιτάζουν τον Φάνη με ένταση.

ΑΡΕΤΗ: *(Με αγωνία)*. Φάνη, απάντησε σωστά;

Ο Φάνης μένει ασάλευτος.

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Με άγρια χαρά)*. Σου απάντησε ήδη με τη σιωπή του. Κέρδισα!

ΑΡΕΤΗ: Φάνη, πάμε να φύγουμε.

ΚΩΣΤΗΣ: Ναι... Καλύτερα να το διαλύσουμε.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Πριν φάμε την τούρτα; Τι σόι γενέθλια είναι αυτά;

ΣΟΦΙΑ: Δεν είμαστε τώρα για τούρτες.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Μπα; Εσύ πριν επέμενες να φέρεις την τούρτα. Κι έπειτα, πώς θα φύγετε; Κέρδισα και δικαιούμαι το βραβείο μου.

ΑΡΕΤΗ: Τι θέλεις, Σέργιε; Να του βγάλουμε το μάτι και να στο δώσουμε στο πιάτο;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Όχι δα! Δεν είμαι σαν τη Σαλώμη που πήρε το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή επί πίνακι. Θα κανονίσουμε πότε θα γίνει η επέμβαση. Τα πάντα κανονικά, μην κινδυνεύσει κι η ζωή του. Το μάτι του Φάνη θα το πάρω εγώ. Θα γίνει μεταμόσχευση.

ΑΡΕΤΗ: Είσαι τρελός!

ΣΟΦΙΑ: Θα λιποθυμήσω...

ΣΕΡΓΙΟΣ: Φάνη, εσύ τι έχεις να πεις; Κέρδισα και θέλω το βραβείο μου. Ειδάλλως...

Ο Σέργιος πλησιάζει τον Φάνη απειλητικά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Θα 'σαι ένας τιποτένιος, ένας ξεφτιλισμένος.

ΑΡΕΤΗ: Πρόσεχε πώς μιλάς!

ΣΕΡΓΙΟΣ: Γιατί, θα σε φοβηθώ;

ΦΑΝΗΣ: Σταματήστε. Θα γίνει όπως συμφωνήσαμε...

ΚΩΣΤΗΣ: Παιδιά, αρκετά κράτησε το αστείο.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ποιο αστείο; Εγώ δεν βλέπω κανένα αστείο. Όπως ο κύριος από δω θα 'παιρνε την επιταγή αν κέρδιζε, ομοίως κι εγώ θα πάρω ό,τι κέρδισα με την αξία μου.

Η Σοφία σηκώνεται και τον πλησιάζει με αργά βήματα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Ειρωνικά)*. Τι έγινε, Σοφάκι; Αναστήθηκες; Εσύ πριν λίγο θα λιποθυμούσες.

ΣΟΦΙΑ: Σιχαινόσουν τα μακριά μαλλιά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τι είπες;

ΣΟΦΙΑ: *(Επαναλαμβάνει μονότονα)*. Σιχαινόσουν τα μακριά μαλλιά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Άλλο και τούτο. Πώς σου 'ρθε;

ΣΟΦΙΑ: Θυμάσαι την εκδρομή που 'χαμε κάνει στο Πήλιο, στα δεκάξι μας; Τότε μας είχες πει πως απεχθάνεσαι τους μαλλιιάδες κι ότι εσύ ποτέ δεν θ' άφηνες μακριά μαλλιά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Και λοιπόν; Μετά από τόσα χρόνια άλλαξα γνώμη.

Με μια απότομη κίνηση, η Σοφία τραβάει τα μαλλιά του Σέργιου και στα χέρια της μένει μια περούκα. Ο Σέργιος είναι καραφλός. Η παρέα αφήνει κραυγές έκπληξης.

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Με οργή)*. Δώστη εδώ, πανάθεμά σε!

Η Σοφία απλώνει το χέρι της στο δεξί αυτί του Σέργιου. Εκείνος τραβιέται προς τα πίσω.

ΣΟΦΙΑ: Τι είναι αυτό στο αυτί σου, Σέργιε;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τίποτα!

ΑΡΕΤΗ: Ένα μικρόφωνο!

ΚΩΣΤΗΣ: Μικρόφωνο;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δεν είναι μικρόφωνο!

ΑΡΕΤΗ: Και τότε τι είναι;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Ε... ακουστικό βαρηκοΐας. Τελευταία, δεν άκουγα καλά και...

ΣΟΦΙΑ: Ναι, ε; Για να το δούμε καλύτερα.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Άφησέ με!

ΑΡΕΤΗ: Γιατί; Αν είναι ακουστικό βαρηκοΐας, γιατί να μην το δούμε;

ΣΕΡΓΙΟΣ: Δε με παρατάτε όλοι; Μη μ' αγγίζετε!

Ο Σέργιος μοιάζει με φυλακισμένο αγρίμι.

ΣΟΦΙΑ: Έτσι τα έβρισκε όλα. Κάποιος συνεργός που ήταν στο κόλπο, προφανώς συνδεδεμένος με το ίντερνετ, του έλεγε τις απαντήσεις. Να και γιατί έκανε τόσους προλόγους πριν απαντήσει. Για να δίνει χρόνο στον άλλο να βρίσκει τις απαντήσεις και να του τις λέει.

ΚΩΣΤΗΣ: Απίστευτο...

ΑΡΕΤΗ: Τέρας! Τα είχες σχεδιάσει όλα!

ΚΩΣΤΗΣ: Ντρέπομαι που ήμουνα φίλος σου!

ΣΕΡΓΙΟΣ: Βούλωστο! Βουλώστε το όλοι! Ναι, ήθελα τα αίμα μου πίσω και θα το 'παιρνα αν αυτή η ηλίθια δεν ήταν τόσο παρατηρητική. Είκοσι χρόνια ζω για τη μέρα που θα εκδικηθώ.

ΑΡΕΤΗ: Δεν τα κατάφερες όμως. Ούτε θα σ' άφηνα ποτέ εγώ να του πάρεις το μάτι.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Το παιχνίδι όμως τον άφησες να το παίζει. Τα λεφτά μου θα τα παίρνατε ευχαρίστως, μπατίρηδες. Αχρηστοί!

Ο Φάνης κάνει δυο βήματα προς το μέρος του Σέργιου.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τι θες τώρα κι εσύ; Να πανηγυρίσεις;

Ο Φάνης τον κοιτάζει αμίλητος.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Τι κοιτάς, ρε γελοίο; Εξαιτίας σου ζω στην κόλαση είκοσι χρόνια.
Εξαιτίας σου! Είσαι άθλιος, άθλιος!

Ο Φάνης με μια απότομη κίνηση αγκαλιάζει τον Σέργιο σφιχτά.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Άσε με! Άσε με! Άθλιε! Άσε με!

ΦΑΝΗΣ: *(Κρατώντας τον σφιχτά)*. Συγγνώμη, στο φώναζα τότε και δεν μ' άκουγες.
Συγγνώμη!

Ο Σέργιος καταρρέει.

ΣΕΡΓΙΟΣ: Άθλιε, άθλιε...

ΦΑΝΗΣ: Συγγνώμη, τώρα θα μ' ακούσεις, θες δε θες. Συγγνώμη.

ΣΕΡΓΙΟΣ: *(Κλαίγοντας)*. Εσύ φταις για όλα.

ΦΑΝΗΣ: Συγγνώμη...

ΑΥΛΑΙΑ